

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **R. Ch.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2021,
č. j. 155036/2021/KUSK/OLPPS/NOV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2021, č. j. 155036/2021/KUSK/OLPPS/NOV, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 9. 2020, č. j. MUCE 83661/2020 OP/FiDa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku

z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, neboť dne 18. 5. 2020 v 11:49 hodin v obci X, při řízení osobního automobilu tovární značky X, s vozidlem projížděl měřeným úsekem rychlostí 65 km/h. Při odečtu možné tolerance měřicího zařízení – 3 km/h, byla naměřena rychlost 62 km/h, tedy rychlost o 12 km/h vyšší, než která byla v daném úseku povolena, a na výzvu policisty nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 8, § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 2 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný nerespektoval závazný právní názor soudu v souvislosti s určením místa spáchání přestupku. Žalobce rozporoval, že místo vymezené ve výroku prvostupňového rozhodnutí (u č. p. Xa) není pravděpodobně místem, kde se žalobce dopustil vytýkaného jednání. Krajský soud v Praze dal žalobci v této části za pravdu a v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, konstatoval, že i soudu vyvstaly pochybnosti o tom, v jakém místě se nacházelo vozidlo žalobce v momentě jeho změření. Soud v odkazovaném rozsudku uvedl, že ověřil, že GPS souřadnice uvedené u výstupu z rychloměru odpovídají pozici u domu č. p. Xb, nikoliv Xa. Vzhledem k tomu, že dům č. p. Xa je od domu č. p. Xb vzdálen jen cca 90 metrů, nelze s ohledem na vzdálenost měření usuzovat, že by rychloměr byl umístěn u č. p. Xa a vozidlo zaměřeno u č. p. Xb. Soud považoval místo, kde se nacházelo vozidlo žalobce, za neobjasněné, a proto zrušil rozhodnutí žalovaného a zavázal ho k doplnění dokazování, zejména pak k vyjasnění, zda se rychloměr nacházel u domu č. p. Xa nebo Xb, a případně vysvětlil, co GPS souřadnice označují. Žalovaný v dalším řízení místo přestupku ve výroku rozhodnutí nezměnil, ani neupřesnil (pouze setrval na tom, že ke spáchání přestupku došlo u domu č. p. Xa) a neprovedl ani žádné další dokazování. Žalovaný pak dospěl k závěru, že GPS souřadnice odkazují na místo u domu č. p. Xb, kde byl umístěn rychloměr, a údaj o č. p. Xa odkazuje na místo, kde se nacházelo měřené vozidlo. Žalovaný ovšem nijak nepodložil, proč má za to, že byl rychloměr umístěn u domu č. p. Xb a vozidlo bylo změřeno u č. p. Xa a nikoli naopak. Žalovaný měl na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32 doplnit dokazování, avšak neučinil tak, žalovaný tedy nic nového nezjistil, pouze předložil své nové, ničím nepodložené a nijak neodůvodněné tvrzení, které ale žalobce považuje za rozporné s dříve vysloveným názorem soudu. Žalovaný ani nevyjasnil, zda GPS souřadnice označují polohu rychloměru nebo měřeného vozidla.
3. Krajský soud v Praze zrušil předcházející rozhodnutí žalovaného také z důvodu nepřezkoumatelného výroku o správním trestu, když správní orgán toliko konstatoval, že přihlédl k zákonným kritériím, aniž by tato jakkoli zhodnotil. Dále konstatoval nesrozumitelnost jeho konstatování, dle kterého vzal v úvahu i absenci následku přestupku (vzniku škody), když toto nenalezlo žádný svůj odraz ve výroku o pokutě, která byla uložena na samé horní hranici zákonného rozmezí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na osobu pachatele, který má 9 záznamů v kartě řidiče a dále na místo spáchání přestupku, které se nachází v „zastavěné části [obce] s rybníkem“, kdy se konec obce

nachází až za mírnou levotočivou zatáčkou. Žalovaný dále dovodil opakovanost jednání žalobce. Podle žalobce je výrok o sankci opět nezákonný, a to v důsledku porušení zásady zákazu dvojího přičítání, a v důsledku nerespektování závazného právního názoru soudu, a dále je též nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Soud totiž považoval za nesrozumitelné, když pokuta byla uložena v nejvyšší možné míře, přestože vzal správní orgán v úvahu absenci škody. Žalovaný na toto nijak nereagoval. Uložená pokuta nedoznala žádné změny. Pakliže žalovaný uvedený názor správního orgánu I. stupně nijak nekorigoval, zůstala jeho úvaha nesrozumitelná jako v předcházejícím rozhodnutí zrušeném soudem. Žalovaný dále porušil zásadu dvojího přičítání, když kladl žalobci k tíži, že byl přestupek spáchán v zastavené části obce s rybníkem. Obec je vždy typicky zastavené území, jde tedy o okolnost součástí skutkové podstaty. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, které se týkaly zákazu dvojího přičítání téhož. Žalobce dále žalovanému vytýkal, že není zřejmé, co žalovaný dovozoval z tvrzení, že byl přestupek spáchán v části obce s rybníkem. Z této formulace nelze naznat, zda je rybník v okolí polehčující nebo naopak přitěžující okolnost.

4. Dále žalobce namítal, že žalovaný nepřipustně změnil rozhodnutí tak, že uznal žalobce vinným z jiného jednání, aniž by mu poskytl možnost změnu nějak reflektovat. Zároveň správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav stran subjektu přestupku. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že změnil skutkovou i právní větu a žalobce namísto jednání spočívajícího v tom, že u sebe neměl při řízení platný řidičský průkaz a na výzvu policisty jej nepředložil ke kontrole, uznal vinným z jednání, spočívajícího v tom, že na výzvu policisty nepředložil ke kontrole řidičský průkaz. Adekvátně tomu změnil též právní kvalifikaci přestupku z vytýkaného porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu na § 6 odst. 8 téhož zákona. Žalobce si je vědom toho, že žalovaný má obecně právo ke změně či zpřesnění obvinění, dokonce i ke změně právní kvalifikace, nicméně žalovaný je povinen v případě jakékoli změny či zpřesnění obvinění o této skutečnosti obviněného vyrozumět a poskytnout mu prostor se k novému obvinění vyjádřit. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, a ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149. Žalobce má navíc za to, že žalovaný přistoupil k nelegální změně, neboť se nejedná o zúžení skutku, ale o jeho změnu. Žalobce má za to, že okruh dokazování je totiž v obou případech značně odlišný; zatímco v případě, kdy je žalobce viněn z toho, že při řízení vozidla neměl řidičský průkaz u sebe, je relevantní (jakkoli) dokazovat, že jej u sebe ve skutečnosti měl, v případě jeho nepředložení na výzvu policisty je nutné primárně dokazovat, že vůbec byla policistou dána zákonná výzva k jeho předložení. Ve věci přitom nemůže podle žalobce obstát případná argumentace, že byl žalobce původně viněn z obou jednání a změnou skutkové věty byl předmět řízení toliko zúžen. Je tomu tak proto, že v původním obvinění bylo jednání spočívající v nepředložení řidičského průkazu na výzvu konzumováno jednáním spočívajícím v tom, že neměl u sebe při řízení vozidla řidičský průkaz, jak i vysvětlil krajský soud ve svém zrušujícím rozsudku. Jinak řečeno, případné dokazování toho, zda byla žalobci dána zákonná výzva k předložení řidičského průkazu, by dle původního znění skutkové věty bylo zcela irrelevantní navrhopat, neboť nemá-li řidič řidičský průkaz u sebe, je již zcela bez významu, zda jej policisté vyzvou k jeho předložení či nikoliv. Žalovaný je oprávněn změnit právní kvalifikaci či zúžit (upřesnit) předmět řízení, avšak úplná změna, jak právní kvalifikace, tak současně předmětu řízení, již ze strany žalovaného přípustná není. Že byl žalovaný povinen vyrozumět žalobce o

změně kvalifikace, dovozuje i ze zveřejněné právní věty k rozsudku ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26. Žalovaný navíc ani změnu výroku řádně neodůvodnil. V napadeném rozhodnutí nejsou vymezeny konkrétní důkazy, o které žalovaný své nové skutkové zjištění opírá, ani není zřejmé, jak tyto důkazy hodnotil. Žalobce poukázal na to, že je v oznámení o přestupku uvedena formulace, že žalobce nepředložil řidičský průkaz při kontrole, není tak tvrzeno, že by byl policistou k jeho předložení vyzván, což je ovšem obligatorní podmínka pro vyslovení viny za tento přestupek. V ručně psaném formuláři Oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti je pak uvedeno, že řidič neměl u sebe řidičský průkaz. Podle žalobce se tak z podkladů spíše podává, že řidič u sebe neměl řidičský průkaz, naopak se z nich jednoznačně nepodává, že by byl snad k jeho předložení vyzván. Výrok žalovaného tak nemá oporu v podkladech pro rozhodnutí.

5. V posledním žalobním bodě žalobce rozporoval, že bylo měřeno právě jeho vozidlo. Podle žalobce bylo měřeno vozidlo, které je na snímku označeno záměrným křížem, avšak z tohoto snímku nelze rozeznat, že by se jednalo právě o vozidlo žalobce. Hlavní snímek není zvětšeninou z malého snímku, nýbrž je snímkem jiným. Je tedy zřejmé, že policisté zaměřili vozidlo, které se nachází v záznamu o přestupku na malém snímku vpravo, ovšem u tohoto vozidla nelze rozeznat, že by se jednalo o vozidlo žalobce. Podle žalobce tak nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že právě vozidlu žalobce byla naměřena rychlost 65 km/h. Žalobce dále tvrdí, že z ničeho nevyplývá, že by na uvedených snímcích bylo zachyceno to samé vozidlo.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že v dané věci již dříve zdejší soud rozhodoval rozsudkem ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, ve kterém žalovaného zavázal v odstavci 28 právním názorem, a tento odstavec žalovaný citoval. Dále rekapituloval skutková zjištění a právní úpravu obsaženou v § 6 odst. 8 a § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Podle žalovaného je místo měření určeno dostatečně přesně souřadnicemi uvedenými na výstupu z měřicího zařízení, GPS údaji X“ N, a to kde se nacházel žalobce ve svém vozidle je uvedeno také na výstupu z měřicího zařízení, a to v kolonce „Směr“, slovy „Příjezd“. I z fotografie je podle žalovaného nesporné, že žalobce přijížděl k měřicímu zařízení, jeho vozidlo je vyfoceno zepředu, nejprve z dálky, poté zblízka. Souřadnice odpovídají uvedenému místu umístění měřidla na konci obce, kdy je logicky měřeno do obce a nikoliv ven mimo obec. Uvedené místo měření V. Xa je místo v obci, na kterém bylo vozidlo měřeno. Od č. p. Xb k č. p. Xa je vzdálenost 121 metrů. Principem měření rychlosti je porovnání pohybu vozidla v určitém časovém úseku na určité vzdálenosti. Proto uvedené vzdálenosti na měřidle odpovídají měřené vzdálenosti nikoliv vzdálenostem v terénu. Měření tedy probíhalo na úseku 163,6 metrů, což je přibližně stavba č. p. Xa. K námitce odůvodnění správního trestu žalovaný uvedl, že doplnil vyhodnocení osoby pachatele a také vyhodnocení dopravní situace a počtu záznamů o přestupcích. Žalovaný také změnil popis skutku podle závazného právního názoru soudu, kdy má soud za nesporné, že výzva k předložení řidičského průkazu byla policisty předepsaným způsobem dána (k tomu odkázal žalovaný na odstavce 19, 23 a 24 rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32). Podle žalovaného také nevznikla žádná pochybnost o tom, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce, neboť zasahující hlídka policie České republiky měla vozidlo žalobce celou dobu na dohled. Na snímcích je nesporné, že žádná vozidla, která by byla s vozidlem žalobce zaměnitelná, se na komunikaci nenacházela.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov - západ oznámení přestupku ze dne 18. 5. 2020, z něhož se podává, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se dopustil jednak tím, že shora popsáním jednáním překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h a jednak tím, že nepředložil řidičský průkaz při kontrole. Z přiloženého úředního záznamu ze dne 23. 5. 2020 vyplývá, že žalobci byla dne 18. 5. 2020 v 11:49 naměřena rychlost 62 km/h po odečtení odchylky 3 km/h. Vozidlo bylo předepsaným způsobem zastaveno, řidič, v němž byl ztotožněn žalobce, byl vyzván k předložení předepsaných dokladů, přičemž nepředložil řidičský průkaz. Žalobce byl zasahující policistkou informován o tom, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 12 km/h. V přiloženém formuláři oznámení přestupku se uvádí jednak to, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci a jednak to, že porušil § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že u sebe neměl řidičský průkaz. V poznámce je pak uvedeno, že žalobce nepředložil řidičský průkaz. Na přiloženém záznamu o přestupku je zobrazeno vozidlo X s údajem o naměřené rychlosti 65 km/h, místem měření X. GPS souřadnice X. Dále je k oznámení přestupku přiložen ověřovací list rychloměru a evidenční karta řidiče.
8. Příkazem ze dne 4. 6. 2020 byl žalobce uznán vinným oběma přestupky, přičemž oba skutky byly vymezeny jak uvedeno shora. Za jejich spáchání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zvoleného zmocněnce J. odpor, a to bez přiložené plné moci, doplněné až k výzvě správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení oznámením žalobci o tom, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí a že se k nim žalobce může vyjádřit v určený den u správního orgánu. Na základě žádosti žalobce o nařízení ústního jednání správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání a předvolal k němu žalobce. Ústní jednání se konalo dne 6. 8. 2020 v nepřítomnosti žalobce, přičemž k jednání se dostavil toliko jeho zmocněnec. O průběhu ústního jednání byl sepsán protokol. K věci se již žalobce nevyjádřil.
9. Dne 2. 9. 2020 bylo vypraveno prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. V odůvodnění správní orgán I. stupně z hlediska okolností podstatných pro posouzení žaloby uvedl, že při rozhodování vycházel ze shromážděné spisové dokumentace, z níž má za dostatečně prokázané, že se žalobce jednáními vymezenými shora obou přestupků dopustil. Jednáním žalobce došlo k porušení jednak § 18 odst. 4 a jednak § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní trest pokuty uložil správní orgán v nejvyšší výměře sazby od 1 500 do 2 500 Kč. Konstatoval, že přihlédl ke všem kritériím uvedeným v § 37 až 40 zákona o silničním provozu a k tomu, že žalobce má v kartě řidiče 9 záznamů, z nichž většina se vztahuje k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Zohledněno bylo i to, že nedošlo k dopravní nehodě či přímému ohrožení jiného účastníka silničního provozu.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020, č. j. 146487/2020/KUSK, které zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, a ve kterém zavázal žalovaného, aby v souvislosti s odůvodněním uloženého správního trestu stručně vyložil podstatu přestupku a jednoduchou formou uvedl, ke kterým kritériím s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti přihlédl a co hodnotil tak, aby byla jeho úvaha pro soud reálně

přezkoumatelná. V souvislosti se skutky, že žalobce neměl při řízení u sebe, resp. na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, soud konstatoval, že je věcí správních orgánů, aby vymezily skutek, kterým se dle jejich názoru obviněný dopustil přestupku a aby označily zákonné ustanovení, které bylo vymezeným skutkem porušeno. Zároveň soud dodal, že část skutku, která byla žalobci dávána za vinu (to, že u sebe neměl při řízení řidičský průkaz), nemá oporu ve správním spise. A soud nakonec v souvislosti s místem měření konstatoval, že mu vyvstaly pochybnosti, v jakém místě se nacházelo vozidlo žalobce a považoval tak místo, kde se nacházelo vozidlo žalobce, za dosud neobjasněné a zavázal žalovaného, aby v tomto směru doplnil dokazování tak, aby vyjasnil, zda se rychloměr nacházel u č. p. Xa či u č. p. Xb, a dále aby objasnil v jakém směru od rychloměru se nacházelo vozidlo žalobce v uvedené vzdálenosti 163,6 metrů, přičemž soud konstatoval, že jen na základě správního spisu bez dalšího dokazování nelze na tuto otázku odpovědět.

11. Žalovaný poté vydal napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění doplnil odůvodnění správního trestu tak, že s ohledem na osobu pachatele, který má 9 záznamů v evidenční kartě řidiče, (převážně za překročení nejvyšší dovolené rychlosti), a dopravní situaci je seznatelné, že místo překročení nejvyšší dovolené rychlosti se nachází v zastavěné části s rybníkem, kdy konec obce se nachází až za mírnou levotočivou zatáčkou. Žalovaný dále poukázal na záznamy v kartě řidiče žalobce z roku 2019 a 2018, kdy došlo v obou případech k překročení nejvyšší dovolené rychlosti a nepředložení řidičského průkazu, což vyhodnotil jako přitěžující okolnost, neboť z toho vyplývá, že se žalobce tohoto protiprávního jednání dopouští opakovaně a předchozí správní tresty nevedly k nápravě jeho jednání. Ohledně místa měření pak žalovaný konstatoval, že vozidlo bylo změřeno v obci X u č. p. Xa, údaje GPS označují, kde se nacházel rychloměr, a odpovídají adrese č. p. Xb, přičemž dále konstatoval, že se vozidlo nacházelo spíše blíže k č. p. Xc, avšak stále při úrovni č. p. Xa.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. Soud o žalobě rozhodl i přes nesouhlas žalobce bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Žalobce navrhoval jako provedení důkazu záznam o přestupku, tj. listinu ze správního spisu, ovšem správním spisem se dokazování neprovádí, ze správního spisu soud bez dalšího vychází. Soud tedy nenařizoval jednání ani za účelem dokazování. Soud nepřistoupil k provedení důkazu navrženému žalovaným, a to výsledkem členů policejní hlídky, neboť nyní by byl tento důkaz pro posouzení žaloby nadbytečný.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, ve které žalobce uváděl, že zůstalo neobjasněno místo měření, neboť žalovaný nerespektoval závazný právní názor soudu a nedoplnil dokazování, pouze konstatoval, že souřadnice GPS odkazují na místo u domu č. p. Xb, kde byl umístěn rychloměr, a vozidlo se nacházelo u č. p. Xa. Podle žalobce se jedná pouze o tvrzení žalovaného, zároveň žalovaný zcela rezignoval na objasnění vzdálenosti 163,6 metrů.
15. Ze správního spisu je patrné, že v rámci odvolacího řízení nebyly doplněny žádné podklady rozhodnutí, resp. žádné důkazy, nad rámec těch, které byly shromážděny již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. Soud přitom v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, uvedl, že bez dalšího dokazování nelze odpovědět na otázku, kde bylo měřeno vozidlo žalobce. Místo spáchání přestupku je přitom základní otázkou, na níž závisí závěr o přestupkovém jednání, neboť žalobce s odkazem na vzdálenost umístění dopravního značení označující začátek/konec obce zpochybňoval, že měření proběhlo v obci.
16. Jelikož žalovaný dokazování nedoplnil a soud již v této věci dříve uvedl, že ze správního spisu nelze odpovědět na otázku, kde bylo změřeno vozidlo žalobce, konstatuje soud, že je žaloba v této části důvodná, neboť zůstala neobjasněna základní otázka, na níž závisí závěr o přestupkovém jednání a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise, což je důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť ze správního spisu není zřejmé, kde se nacházelo vozidlo žalobce v okamžiku měření a zda se vozidlo nacházelo v obci (s ohledem na argument žalobce o umístění dopravního značení začátek/konec obce a údaje o vzdálenosti 163,6 metrů uvedené v záznamu o přestupku).
17. Zároveň soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že „[n]erespektoval-li správní orgán právní názor soudu, podle něhož ze skutkového stavu – jak byl ve správním řízení zjištěn – nevyplynulo, že by se účastník správního řízení dopustil vytýkaného jednání, a bez doplnění dokazování se v nově vydaném rozhodnutí omezil toliko na polemiku s názorem soudu, je takové rozhodnutí nezákonné (§ 78 odst. 1 a 5 s. ř. s.)“ Žalovaný svým postupem, kdy nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu a nedoplnil dokazování ohledně místa, kde se nacházelo vozidlo žalobce v okamžiku měření, a pouze v napadeném rozhodnutí uvedl tvrzení, že vozidlo bylo změřeno u č. p. Xa, způsobil, že je jeho rozhodnutí nezákonné i ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
18. Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku o správním trestu. I v této části shledal soud žalobu důvodnou. Zdejší soud žalovanému již v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, vytkl, že uložení správního trestu nebylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno, a za situace, kdy byla žalobci vyměřena nejvyšší možná pokuta v rámci daného rozpětí, pak považoval zdejší soud za nesrozumitelné i konstatování, že bylo ve výši sankce zohledněno i to, že nedošlo k dopravní nehodě ani k přímému ohrožení jiného účastníka silničního provozu. Ovšem žalovaný vytčené vady v napadeném rozhodnutí nenapravit, když nedoplnil konkrétní úvahy, k čemu přihlédl a jak některá kritéria hodnotil. Žalovaný toliko doplnil hodnocení osoby pachatele (opakování přestupkového jednání). Žalovaný ovšem nijak nereagoval na závěry správního orgánu I. stupně, který přihlédl k tomu, že nedošlo k dopravní nehodě ani přímému ohrožení jiného

účastníka silničního provozu a které soud považoval za nesrozumitelné ve vztahu k výši správního trestu pokuty, která byla uložena v horní hranici sazby. V této části je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Ohledně podstaty přestupku pak žalovaný neuvedl žádnou svoji úvahu, toliko popsal, že k překročení rychlosti došlo v zastavěné části obce s rybníkem, kdy se konec obce nachází až za mírnou levotočivou zatáčkou. Ovšem v tomto konstatování již neuvedl, jaký jiný vliv to mělo na úvahy o výši trestu (zda jde o přitěžující nebo polehčující okolnost a proč, nebo jaký vliv tato skutečnost měla na úvahu žalovaného o výši trestu). Není zřejmé, zda žalovaný s tímto konstatováním spojuje úvahu, že k přestupku došlo v nepřehledném místě, což by vyhodnotil jako přitěžující okolnost, anebo jakým jiným způsobem místo spáchání přestupku zhodnotil. V souvislosti s odůvodněním uloženého správního trestu není dostatečné, pokud žalovaný pouze specifikuje místo spáchání přestupku (zastavěné území s rybníkem), aniž by doplnil úvahu o tom, jak se místo spáchání přestupku promítlo do úvahy o uloženém správním trestu. Soud znovu opakuje, že nepostačí toliko prosté vyjmenování zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného. Napadené rozhodnutí je v této části zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a jak soud uvedl výše i pro nesrozumitelnost a je dán důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

19. Soud naopak nepovažuje za důvodnou část argumentace, ve které žalobce namítal, že žalovaný porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, když mu kladl k tíži, že byl přestupek spáchán v zastavěné části obce. Soud jednak poukazuje na to, že v souvislosti s místem spáchání přestupku neuvedl žalovaný žádné své úvahy, proto ani nemohl přičítat žalobci k tíži, že došlo ke spáchání přestupku v zastavěné části obce, zároveň má soud za to, že zohlednění charakteru daného území nepředstavuje porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Území obce může být zastavěno různým způsobem a lze si představit, že například spáchání přestupku v hustě zastavěné části obce se špatnými rozhledovými podmínkami bude pro pachatele přestupku představovat přitěžující okolnost. Pachateli přestupku nebude totiž kladeno k tíži, že došlo k přestupku v obci (když je tento znak již součástí skutkové podstaty přestupku), ale je zohledněno, že k takovému přestupku došlo v nepřehledném místě obce, přičemž tato nepřehlednost může vyplývat právě z husté zástavby.)
20. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaný změnil rozhodnutí tak, že uznal žalobce vinného z jiného jednání a neposkytl mu možnost změnu obvinění nijak reflektovat, zároveň ani nezjistil dostatečně skutkový stav stran subjektu přestupku.
21. Ze správního spisu soud zjistil, že v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že je žalobce vinen, že *„neměl u sebe při řízení vozidla platný řidičský průkaz a na výzvu policisty jej nepředložil ke kontrole, čímž porušil ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu“*. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že *vypustil* část, že řidič neměl u sebe při řízení řidičský průkaz a změnil ustanovení zákona, které měl žalobce svým jednáním porušit, na § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí neuvedl nic, čím by vysvětlil, z jakých důvodů přistoupil ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Zdejší soud má přitom za to, že se případně nejedná o pouhou přeformulaci výroku, kterou připouští i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 As 30/2006-88); ovšem i v takovém případě by musel žalovaný v odůvodnění uvést, že pouze upravil

formulaci výroku a nejedná se o věcnou změnu (překvalifikaci skutku), se kterou se jinak pojí povinnost správního orgánu, aby byl ve své rozhodovací činnosti předvídatelný, vyrozumět o takové změně obviněného z přestupku. A ačkoli žalovaný ve vyjádření k žalobě citoval závazný právní názor zdejšího soudu, tak odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, na základě kterého ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný zřejmě přistoupil, není součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí.

22. Zdejší soud vytkl žalovanému, jaký skutek nebyl dosud prokázán (že u sebe neměl žalobce při řízení řidičský průkaz), a dále žalovanému vytkl, že se skutkem nepředložení řidičského průkazu nebylo uvedeno ve výroku správné zákonné ustanovení (§ 6 odst. 8 zákona o silničním provozu), ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí důvody změny výroku prvostupňového rozhodnutí neuvedl a není přípustné domýšlet tyto důvody ze závazného právního názoru, který zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé, z jakých důvodů změnil žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí.
23. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že žalobce porušil povinnost vyplývající mu z platného ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu a v závorce pak tuto povinnost popsal, tj. že řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Ačkoli správní orgán I. stupně uvedl ve výroku i jednání žalobce spočívající v nepředložení řidičského průkazu na výzvu, tak z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že oba skutky (nepředložení řidičského průkazu na výzvu a řízení motorového vozidla bez řidičského průkazu) právně kvalifikoval toliko jako porušení ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž tuto skutkovou podstatu uvedl i slovně. Správní orgán I. stupně se pak v odůvodnění nijak samostatně nezabýval jednáním žalobce, že nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz. Do důsledku vzato, a zdejší soud to již popsal v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, pak nepředložení řidičského průkazu na výzvu a řízení vozidla, aniž by měl řidič u sebe řidičský průkaz, představuje dvě skutkové podstaty přestupků. Správní orgán I. stupně sice do výroku popsal oba skutky, avšak právně je chybně kvalifikoval toliko jako jeden, a to jako porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.
24. Zdejší soud pak v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, uvedl, že skutek řízení motorového vozidla, aniž by měl řidič u sebe řidičský průkaz, nemá oporu ve správním spise a oporu tam má toliko porušení povinnosti podle § 6 odst. 8 (nepředložení řidičského průkazu na výzvu), zároveň soud uvedl, že změnu v popisu skutku může udělat i žalovaný, aniž by bylo rozhodnutí pro žalobce překvapivé. K provedení takové změny ovšem výslovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25 bod 29. V tomto odkazovaném rozhodnutí je pak nepřekvapivost rozhodnutí žalovaného správního orgánu spojena s podmínkou, že je obviněný z přestupku s novou skutečností seznámen, resp. Nejvyšší správní soud aproboval postup, kdy správní orgán zaslal obviněnému z přestupku předmětnou listinu k seznámení se a podle § 36 odst. 3 správního řádu mu umožnil se k ní vyjádřit. Pokud tedy žalovaný přistoupí k překvalifikaci skutku, musí o tom vyrozumět žalobce, aby jeho rozhodnutí nebylo pro žalobce překvapivé. Právní kvalifikace skutku znamená podřazení skutku pod konkrétní skutkovou podstatu. Tento postup vycházející ze zásady předvídatelnosti je zakotven i v ustanovení § 78 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého je správní

orgán povinen vyrozumět obviněného z přestupku o tom, když v průběhu správního řízení změnil právní kvalifikaci skutku.

25. Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že *vypustil* část výroku „*a neměl u sebe při řízení vozidla platný řidičský průkaz*“ a dále změnil ustanovení, které bylo jednáním žalobce porušeno, na § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Žalovaný se pak k provedené změně v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil, přičemž platí, že v případě změny prvostupňového rozhodnutí existují tato rozhodnutí vedle sebe. Je tedy platný výrok napadeného rozhodnutí „*a na výzvu policisty nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, čímž porušil § 6 odst. 8*“ zároveň se ale žalovaný nijak nevyjádřil, z jakého důvodu změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, zda správní orgán I. stupně skutek nesprávně kvalifikoval, nebo zda bylo dáváno žalobci za vinu jednání, které mu nebylo dosud prokázáno (neměl u sebe, když řídil motorové vozidlo, řidičský průkaz); naopak žalovaný uvedl (na str. 3 poslední odstavec napadeného rozhodnutí), že „*[u]vedené je nade vší pochybnost prokázáno shromážděnými a provedenými důkazy (viz spisová dokumentace, včetně fotodokumentace), které správní orgán I. stupně i řádně ve svém rozhodnutí hodnotil svými úvahami.*“ Jak ale zdejší soud uváděl výše, správní orgán I. stupně výslovně kvalifikoval jednání žalobce jako porušení povinnosti uvedené v ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně tak skutkový stav, který měl žalovaný za správně zjištěný (nepředložení řidičského průkazu na výzvu) nehodnotil (nekvalifikoval) správně a žalovaný na to v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nereagoval, přitom napadené rozhodnutí existuje vedle prvostupňového rozhodnutí. Postup žalovaného, kterým žalovaný změnil výrok prvostupňové rozhodnutí tak není přezkoumatelným způsobem odůvodněn a zároveň je nesrozumitelný, neboť ve vztahu k přestupku souvisejícím s nepředložením řidičského průkazu na výzvu, resp. řízením vozidla, aniž by měl řidič u sebe řidičský průkaz, je uvedena v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí toliko jedna věta, že „*[s]právní orgán proto dále zhodnotil jeho jednání jako porušení povinnosti vyplývající mu z platného ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu (Řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.)*“ která je ve zjevném rozporu s citovaným výrokiem napadeného rozhodnutí.
26. Soud pak k tomuto bodu znovu obecně konstatuje, že žalovaný je oprávněn změnit právní kvalifikaci přestupku, aniž by to bylo pro žalobce překvapivé rozhodnutí, ovšem žalovaný musí žalobce o takové změně vyrozumět (k tomu srov. § 78 odst. 4 poslední věta zákona o odpovědnosti za přestupky). Zároveň musí žalovaný provedenou změnu výroku rozhodnutí řádně odůvodnit (srov. § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedenou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a při výkladu právních předpisů), neučiní-li tak, je takový výrok nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
27. Žalovaný ovšem neuvedl, zda doplňuje právní kvalifikaci skutku, jak ho ve výroku uvedl správní orgán I. stupně (tj. doplňuje ke konkrétnímu skutku porušení § 6 odst. 8) a další skutek již nedává žalobci za vinu, protože mu nebyl prokázán (neměl u sebe při řízení motorového vozidla řidičský průkaz), anebo zda zcela mění právní kvalifikaci přestupku, neboť je zřejmé, že správní orgán I. stupně sloučil oba skutky do jednoho přestupku, který kvalifikoval podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, což je nesprávná kvalifikace dosud prokázaného jednání. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]

28. Soud naopak nevyhodnotil jako důvodný žalobní bod, ve kterém žalobce poukazoval na to, že nebylo prokázáno, že bylo změřeno vozidlo žalobce. Nad rámec již dříve uplatněné argumentace žalobce uvedl, že má za to, že soud disponuje jinými podklady, než jaké jsou ve správním spise, a proto je zapotřebí zopakovat dokazování. Soud k tomu uvádí, že vycházel toliko ze správního spisu, kterým se dokazování neprovádí, a z žádných jiných podkladů pro vydání rozhodnutí nevycházel (soud žádné dokazování jinými listinami neprováděl).
29. Žalobce pouze tvrdí, že nebylo změřeno jeho vozidlo. V záznamu o přestupku je přitom zaznamenáno v hlavním největším snímku vozidlo žalobce, a to s jasně rozpoznatelnou registrační značkou vozidla X, výřez této registrační značky je pak zaznamenán i v detailu (pravý dolní snímek na záznamu o přestupku), přičemž shodná registrační značka je uvedena i v písemné části záznamu o přestupku v kolonce „Registrační značka“. Na pravém horním snímku je pak zobrazen zaměřovací kříž rychloměru na vozidle, jehož registrační značka sice není čitelná, avšak tvarem odpovídá vozidlu žalobce (při porovnání s hlavní fotografií na záznamu o přestupku). Nejsou zde tak žádné důvodné pochybnosti o tom, že by mělo být změřeno jiné vozidlo, než vozidlo žalobce, které je prokazatelně zachyceno včetně čitelné registrační značky na hlavním snímku na záznamu o přestupku.
30. Soud k tomuto žalobnímu bodu poukazuje na to, že při ústním jednání, které se konalo u správního orgánu I. stupně, byl přítomen i zmocněnec žalobce, přičemž správní orgán I. stupně provedl jako důkaz i záznam o přestupku, který identifikoval číslem snímku měřiče (č. 6829, přičemž totožný snímek je založen ve správním spise, ze kterého soud vycházel – *pozn. soudu*), a správní orgán I. stupně pak výslovně uvedl skutečnosti zjištěné z tohoto důkazu, tj. že bylo zaznamenáno vozidlo tovární značky X. Zmocněnec žalobce si i při jednání vyžádal kopie oznámení o přestupku s tím, že mu byly při jednání předány kopie č. 1. 1-9 (záznam o přestupku je ve spise založen na č. 1. 4, proto lze předpokládat, že byla kopie této listiny zmocněnci žalobce též poskytnuta).
31. Žalobce v průběhu správního řízení pak nijak nerozporoval, že by nebylo změřeno právě jeho vozidlo, tato pasivita žalobce přitom neznamena, že jsou jeho tvrzení zpochybňující skutkový stav bez dalšího v řízení před krajským soudem nepřípustná. Zároveň soud ale v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zkoumá, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby žalobce dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se žalobce skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje žalobce ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS)
32. Správní spis obsahuje záznam o přestupku, který je výstupem z rychloměru, přičemž jsou v tomto záznamu jednak tři fotografie (hlavní fotografie zachycující vozidlo žalobce včetně čitelné registrační značky, dále je zde detail registrační značky a nakonec je zde fotografie se zaměřovacím křížem na vozidle), a dále je součástí záznamu o přestupku textová část, ve které jsou zaznamenány mj. údaje o změřené rychlosti vozidla a čas, ve kterém měření proběhlo.
33. Neexistují rozumné důvody, které by zakládaly pochybnosti o tom, že nebyla rychlost změřena právě vozidlu žalobce. Žalobce toto skutkové zjištění pouze neguje, nepředestřel

žádné konkrétní, myslitelné a uvěřitelné tvrzení, které by bylo způsobilé zpochybnit závěr, že bylo změřeno právě jeho vozidlo. Není nutné, aby na všech fotografiích, které jsou součástí záznamu o přestupku, bylo zachyceno vozidlo s čitelnou registrační značkou. Nečitelnost registrační značky na jednom ze snímků není dostatečným argumentem pro zpochybnění skutkového závěru, že se jedná o totožné vozidlo na všech snímcích. Nebylo by logické, aby automatické nastavení rychloměru zaznamenávalo různá vozidla, když z podstaty svého účelu slouží rychloměry k měření a zaznamenávání rychlosti konkrétního měřeného vozidla, přičemž takové měření probíhá ve velmi krátkém okamžiku; logicky jsou i jednotlivé snímky zaznamenány v krátkém časovém sledu. Žalobce nepředestřel žádné argumenty, kterými by vysvětlil své tvrzení, že by mohl záznam o přestupku zaznamenat jiné vozidlo se zaměřovacím křížem a jiné vozidlo na hlavním snímku, na kterém je čitelná i registrační značka vozidla, tedy že by bylo zpochybněno skutkové zjištění o tom, jaké vozidlo bylo změřeno. Žalobní bod tak není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že žaloba je důvodná a žalovaný pochybil, když nedoplnil dokazování v souvislosti s objasněním místa měření vozidla žalobce a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], zároveň žalovaný v této části nerespektoval závazný právní názor soudu, který v rozsudku ze dne 29. 10. 2021, č. j. 44 A 3/2021-32, konstatoval, že bez dalšího dokazování je místo měření vozidla žalobce neobjasněné; napadené rozhodnutí je tak nezákonné i ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], když žalovaný neodůvodnil, proč změnil výrok prvostupňového rozhodnutí ve vztahu ke skutku nepředložení řidičského průkazu, a v souvislosti s výrokem o nepředložení řidičského průkazu na výzvu je napadené rozhodnutí též nepřezkoumatelné i pro nesrozumitelnost, neboť výrok o tomto přestupku je v rozporu s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost i ve vztahu s odůvodněním uloženého správního trestu [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Žalovaný tak v dalším řízení objasní místo měření vozidla žalobce, a dále v případě, že přistoupí ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí, uvede důvody, pro které prvostupňové rozhodnutí změnil, a v případě, že bude tato změna znamenat změnu právní kvalifikace skutku, vyrozumí o tom žalobce ve smyslu § 78 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný dále v souvislosti s uloženým správním trestem stručně vyloží podstatu přestupku a jednoduchou formou uvede, ke kterým kritériím s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti přihlédl a co hodnotil tak, aby byla jeho úvaha pro soud přezkoumatelná a nebyla rozporná s přihlédnutím k úvaze, kterou uvedl správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových

výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměnu je proto nutno navýšit o 1 428 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně